

мо на ума, на сърцето, донѣкжде и на духа, а душата свършено отричатъ. Въ ума се включватъ редъ способности, които, ако сж добре развити, опредѣлятъ, дали даденъ човѣкъ е уменъ. Човѣкъ може да има умъ, безъ да е музикаленъ, безъ да е поетъ, безъ да е философъ. Уменъ човѣкъ е този, въ когото сж развити ония умствени способности, необходими за неговото сегашно развитие. При това, въ човѣшкия мозъкъ сжществуватъ много центрове, свързани съ проявата на известни чувства. Запримѣръ, моралнитѣ чувства на човѣка се намиратъ на горната частъ на главата. Тѣ се огрѣватъ отъ лжчитѣ на Божествената свѣтлина. Съ изправянето си, съ стоенето правъ на краката си, човѣкъ приема повече свѣтлинна енергия, която отправя къмъ моралнитѣ си чувства, и по този начинъ се отдалечава отъ животинското си състояние. Въ животнитѣ, обаче, свѣтлината пада повече върху онѣзи части на тѣлото имъ, дето се намиратъ тѣхнитѣ инстинкти, вследствие на което тѣ се развиватъ повече за смѣтка на моралнитѣ имъ чувства. Наистина, животнитѣ нѣматъ моралъ. Следователно, увлѣченията не сж присжщи на човѣка, но на животинското въ него. Колкото по-добре сж развити моралнитѣ чувства въ човѣка, толкова по-добре се развива неговиятъ умъ. Колкото по-слабо развити сж моралнитѣ чувства въ човѣка, толкова по-малки сж възможноститѣ за развитието на неговия умъ. Моралнитѣ чувства придаватъ устойчивостъ на човѣшкия характеръ. Понѣкога човѣкъ мисли морално, а не чувствува и не постжпва морално.

Двама светии живѣли 20 години въ пустинята, дето прекарвали въ постъ и молитва, въ работа върху себе си. Тѣ мислили, че придобили вече голѣма чистота и светостъ и решили да слѣзатъ заедно въ града, да изпитатъ силата си, да видятъ, докжде сж стигнали. Като пробенъ камѣкъ за своята чистота и светостъ, тѣ взели въ ржцетѣ си по една малка топка снѣгъ и си казали: Ако топката снѣгъ се стопи въ ржката ни, или при нѣкакъвъ случай я изгубимъ, това значи, че не сме постигнали много нѣщо. Като вървѣли изъ града, тѣ срещнали нѣколко млади, красиви моми. Първиятъ свѣтия веднага изпусналъ снѣжната топка отъ ржката си, но се навелъ да я вземе. Вториятъ свѣтия се захласналъ въ една отъ красивитѣ моми и изпусналъ снѣжната топка отъ ржката си. Той забравилъ даже, че носилъ снѣгъ въ ржката си. Когато се сѣтилъ да погледне къмъ снѣга въ ржката си, било късно вече. Ржката му била празна.